

[Øve Jønsen.]

enige om en eller anden reform, vil den 16. almindelige vurdering medføre, at mange familiers økonomi vil blive ødelagt af forhøjede skatte- og lejebetalinger, samtidig med at der vil blive udløst en ny inflationsbølge, når de nye vurderingstal bliver kendt.

Gudme (RV):

Vi har jo oplevet det her før. Forskellen er datoen. Sidst var det den 29. november 1972, og i dag er det den 1. april 1976 — hvad der så ellers kan ligge i det. Og forskellen er i øvrigt også ordføreren; sidst var det hr. Guldborg, nu er det hr. Brixtofte, men de er jo flinke begge to. Men i øvrigt er problemstillingen nøjagtig den samme. Der står en vurdering et sted fremme i tiden, og så kommer man med denne studiekredsopgave, som det jo i realiteten er at skulle diskutere kontantvurdering.

Jeg må for mit vedkommende sige, at det er nok bedst at repetere de synspunkter, som vi i sin tid fremførte, men der er i realiteten ikke den mindste forskel på det, vi sagde i 1972, og det, vi nu siger i 1976. Derfor kunne jeg i og for sig godt nøjes med at henvise til de bemærkninger, der står i folketingets forhandlinger 1972-73, sp. 1538 ff., og henvise til den betænkning, kort og fyndig, som skatte- og afgiftsministeren før refererede, og som indeholdes i samme årgang af Folketingstidende, tillæg B., sp. 1398. Men der er jo nogle, der ikke vil læse det, og der er måske nogle, der godt vil høre det, så derfor vil jeg lige kort sammenfatte det synspunkt, vi dengang gjorde gældende, og som vi har stadig væk.

Der er teoretisk — men jeg understreger teoretisk — noget meget rigtigt i dette, at en ejendoms reelle værdi er det, som den koster med kolde kontanter. Men der er bare den hage ved det, at der er jo ingen eller praktisk taget ingen her i landet, der køber deres ejendom med kontanter, og derfor har vi altså på forhånd et begreb, der er fjernet fra det praktiske livs virkelighed. Praktisk taget alle ejendomshandler foregår med få kontanter, med megen overtagelse af gæld og med megen udstedelse af nye prioriteter, og desværre har der jo været en tilbøjelighed til i den inflationstid, vi har gennemlevet i de senere år, at der har været endnu færre kontanter, end praksis var tid-

ligere, hvilket er at beklage, men hvilket på den anden side også gør den teoretiske, principielle målsætning, som hr. Brixtofte her fremlægger, endnu mere uvirkelig.

Derfor må vi altså sige, at vi finder ikke, det kan være stemmende med det praktiske livs realiteter, at man nu vil til at gennemføre to begreber, som helt naturligt vil være skarpt adskilt fra hinanden, nemlig den reelle handelspris, sådan som den aftegner sig i de handelserfaringer, man gør kvartal for kvartal og år for år, og så den teoretisk beregnede kontantpris, som er noget ganske andet og meget lavere. Som jeg også sagde, da vi sidst diskuterede det: det er i hvert fald fuldstændig uforeneligt med det vurderingssystem, vi har nu. For de stakkels vurderingsmænd, vi skal sende ud på opgaven, vil ikke have nogen praktisk mulighed for, når de kender den reelle handelspris, at skulle abstrahere sig frem til en eller anden uvirkelig kontantpris. Derfor er det en meget god tanke, en interessant opgave for en studiekreds, men bare ikke noget, der kan lade sig gøre.

Men vi kan hente den lille splint ud af den gode idé, at vi måske kunne drøfte enten her eller i forbindelse med de 3-4 andre forslag til ændring af ejendomsværdireglerne, vi har for øjeblikket, om vi ikke i loven og vurderingsinstruksen kunne få indføjret en bestemmelse om, at en ekstraordinært høj prioritering med nogle voldsomt store sælgerpantebreve, som uvilkårlig må have indbygget et stort kurstab og derfor måske kunstigt har skruet prisen op, skulle kunne medføre et nedslag i den ejendomsværdiansættelse, man kommer frem til. Det er der realiteter i, det kan vi tale om; det andet må vi vist nøjes med at slutre om.

Stetter (KF):

Som det allerede er fremgået af debatten, er forslaget en genfremsættelse. Spørgsmålet om indførelse af kontantvurderingsprincippet af fast ejendom blev gennemdrøftet her i tinget og i udvalget i november 1972. Forslaget var dengang fremsat af venstre og det konservative folkeparti i fællesskab. Vi er ikke blevet indbudt til at være forslagsstiller denne gang, det er ingen beklagelse — det vil jeg gerne sige til hr. Brixtofte, hvis han hører det — det er kun en konstatering. Vores fælles forslag kom til anden behandling i maj